

Sygn. akt VI Ka 449/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Małgorzata Pindral

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2016 roku

sprawy **A. P.** ur. (...) w K., s. S., S. z domu W.

obwinionego z art. 97 kw, art. 97 kw w związku z art. 24 ust. 7 pkt 3 Prawo o ruchu drogowym i art. 92 § 1 kw

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 14 lipca 2016 r. sygn. akt II W 699/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego A. P.,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 50 złotych za postępowanie odwoławcze oraz wymierza opłatę w kwocie 100 złotych za II instancję.

Sygn. akt VI Ka 449/16

UZASADNIENIE

A. P. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 09 czerwca 2015 r. o godz. 14:25 w B. na ul. (...), kierując samochodem marki V. (...), nr rej. (...), wbrew zakazowi wyprzedził na przejściu dla pieszych kierującego pojazdem marki V. (...), nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 97 k.w. w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym;

2. w dniu 09 czerwca 2015 r. w B. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), kierując samochodem marki V. (...), nr rej. (...), wbrew zakazowi wyprzedził na skrzyżowaniu trzy jadące przed nim pojazdy,

tj. o czyn z art. 97 k.w. w zw. z art. 24 ust. 7 pkt 3 ustawy prawo o ruchu drogowym;

3. w dniu 09 czerwca 2015 r. w B. na ul. (...) kierując samochodem marki V. (...), nr rej. (...) nie stosował się do znaku P-4 – linia podwójna ciągła – poprzez najjeżdżanie na nią,

tj. o czyn z art. 92§1 k.w.;

4. w dniu 09 czerwca 2015 r. na drodze wojewódzkiej nr (...), gm. B., kierując samochodem marki V. (...), nr rej. (...) wykonał manewr wyprzedzania jadącego przed nim autokaru w miejscu niedozwolonym, oznaczonym znakiem P-4 – linia podwójna ciągła,

tj. o czyn z art. 92§1 k.w.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 14 lipca 2016r. sygn. akt IIW 699/15:

I. uznał obwinionego A. P. za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów opisanych w pkt od 1 do 4 części wstępnej wyroku, tj. wykroczeń z art. 97 k.w. w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym, art. 97 k.w. w zw. z art. 24 ust. 7 pkt 3 ustawy prawo o ruchu drogowym, art. 92§1 k.w. i za to na podstawie art. 92§1 k.w. w zw. z art. 9§2 k.w. skazał go na karę grzywny w kwocie 1000 zł (tysiąc złotych);

II. na podstawie art. 118§1 k.p.s.w. obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w wysokości 100 zł, zaś na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w wysokości 100 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony za pośrednictwem swego obrońcy. Powołując się na przepis art. 427 kpk i art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił:

- obrazę przepisu prawa materialnego w postaci art. 97 i 92§1 kw wyrażającą się w błędnym przyjęciu sprawstwa A. P. czynów opisanych w punktach od 1 do 4 części wstępnej wyroku, podczas gdy zachowanie oskarżonego nie wyczerpało znamion tegoż przestępstwa, albowiem nie prowadził on pojazdu mechanicznego o numerach rejestracyjnych (...),

- obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia poprzez nie rozpoznanie wątpliwości na korzyść oskarżonego;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na błędnym przyjęciu za wiarygodne zmiennych i mało przekonujących zeznań T. K. w części dotyczącej sporządzenia nagrania załączonego do akt D. rozpoznania sprawcy wykroczenia w trakcie dwu sekundowego kontaktu wzrokowego, co stanowiło podstawę orzeczenia o winie obwinionego i odmówieniu tego waloru wyjaśnieniom oskarżonego;

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

- art. 7 w zw. z art. 2 § 2 i art. 4 oraz art. 410 i art. 424 § 1 pkt 1 KPK przez naruszenie zasad obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów, polegające na dokonaniu przez Sąd Rejonowy dowolnej oceny dowodów z naruszeniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przez: jednostronną analizę materiału dowodowego w postaci dania wiary zeznaniom świadka T. K., zmiennym, niekonsekwentnym, a w tej sytuacji mało przekonującym; brak podjęcia nawet próby weryfikacji wyjaśnień oskarżonego poprzez przesłuchanie kierującego pojazdem B. (...) I. P., nielogiczne uzasadnienie swojego stanowiska, sprzeczne z zasadami logicznego myślenia uzasadnienie poglądu, że policjant znajdujący się w prywatnym samochodzie poza służbą był w stanie dokonać identyfikacji obwinionego w ciągu dwóch sekund, całkowicie dowolnej : i sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, a tym samym przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów, którą powinien kierować się Sąd orzekający oraz do przyjęcia, że obwiniony dopuścił się przypisanego mu czynu, mimo że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie takiego stanowiska;
- uwzględnienia w postępowaniu dowodu uzyskanego za pomocą czynu zabronionego, zabezpieczonego niezgodnie z zaleceniami doktryny dotyczącymi zabezpieczania dowodów elektronicznych, to jest naruszenia art. 168a k.k.;
- art. 5 § 2 KPK poprzez niezastosowanie podstawowej zasady procesu karnego, polegającej na dokonaniu przez Sąd Rejonowy dowolnej oceny dowodów z naruszeniem wiedzy i doświadczenia życiowego przez jednostronną analizę materiału dowodowego, rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionego w sytuacji, kiedy jednoznaczne oraz konsekwentne zeznania świadków W. i obwinionego pozostają w zasadniczej i przekonującej opozycji do mało wiarygodnych i pewnych, co do obecności w pojeździe obwinionego zeznań świadka T. K. i J. S.;

Stawiając powyższe zarzuty obrońca wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego A. P. od zarzutu popełnienia czynów opisanych w pkt 1-4 części wstępnej wyroku oraz o zasądzenie na rzecz obwinionego kosztów zastępstwa prawnego obejmujących dojazd do SR w Bolesławcu celem przejrzenia akt sprawy i udział w rozprawie przed SO w Jeleniej Górze w łącznej kwocie 1.476 zł brutto zgodnie z załączoną fakturą,

ewentualnie w razie uznania, iż braki postępowania uniemożliwiają zmianę zaskarżonego orzeczenia o jego uchylecia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Złożona apelacja okazała się bezzasadna.

Chybiony jest zarzut obraz art. 91 i 92 § 1 k.w. Sąd Rejonowy, co podziela Sąd Odwoławczy, nie miał żadnych wątpliwości, co do autentyczności i braku znamion wadliwości nagrania załączonego do akt sprawy. Prawidłowo przy tym oceniono zeznania T. K. jako spójne, logiczne i konsekwentne. Faktem jest iż w toku rozprawy głównej zeznał on najpierw, że całe zdarzenie nagrywał kamerą cyfrową (k. 52), jednakże następnie uściślił iż była to kamera będąca jednym z elementów tabletu (k. 52 odwrot). Nie budzi to żadnych zastrzeżeń, przy ocenie wiarygodności materiału dowodowego, gdyż zasady doświadczenia życiowego jednoznacznie wskazują iż obecnie jest możliwe uruchomienie tabletu i opcji nagrywania w nim za pomocą prostego ruchu, a także iż takie nagrania są niejednokrotnie bardzo dobrej jakości.

Chybiony jest zarzut nie rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego. Sąd II Instancji podkreśla, że w niniejszej sprawie kompleksowa ocena całości zgromadzonego materiału dowodowego pozwoliła na ustalenie sprawstwa oraz winy A. P.. Zarówno Sąd Okręgowy, jak i Sąd Rejonowy nie mają żadnych wątpliwości iż obwiniony dopuścił się inkryminowanych czynów.

Jak wskazano we wcześniejszej części rozważań Sąd Rejonowy prawidłowo przydał pełen walor wiarygodności zeznaniom T. K. uznając je za logiczne, konsekwentne i spójne. Nie można też uznać, wbrew argumentacji obrońcy obwinionego, że zeznania T. K. wskazują na wyuczenie. Gdyby tak istotnie było świadek ewidentnie powtarzałby wciąż tę samą wersję, jaka została zawarta w protokole przesłuchania świadka (k. 5), tymczasem przesłuchiwany w toku rozprawy głównej sam zeznał, że nie pamięta wszystkich szczegółów zdarzenia (k. 52 odwrot), co nie powinno budzić zastrzeżeń, gdyż wraz z upływem czasu szczegóły zapamiętanych wydarzeń mogą się zacierać lub ulegać zmianom. Sąd Odwoławczy zauważa przy tym niespójność w argumentacji zawartej w apelacji, gdyż z jednej strony skarżący podnosi niekonsekwencję i niespójność składanych przez świadka zeznań, z drugiej zaś podkreśla wyuczenie się zeznań. Podobnie w powyższej części rozważań wskazano, że załączone do akt sprawy nagranie nie budzi wątpliwości w ocenie Sądu Okręgowego. Chybiona jest przy tym argumentacja skarżącego iż nie jest możliwym rozpoznanie osoby po krótkim odcinku czasu w trakcie jazdy samochodem. Z zasad doświadczenia życiowego jednoznacznie wynika iż taka sytuacja jest jak najbardziej możliwa, z uwagi na fakt iż prowadząc samochód kierowca jest skupiony, a przez to każde nagłe i niecodzienne zdarzenie w trakcie jazdy może być dużo lepiej zapamiętane. T. K. przesłuchiwany w trakcie postępowania przygotowawczego podał szczegóły, które nie jest trudno zapamiętać właśnie w realiach opisywanej sytuacji, i które pozwoliły mu potem bez wątplenia zidentyfikować sprawcę, szczególnie, że jak wskazał, obwiniony wymijając go wyrównał na krótką chwilę prędkość zrównując się z samochodem świadka (k. 5). Sąd II Instancji wskazuje również, że świadek jest funkcjonariuszem Policji, przez co, jest bardziej wyczulony na naruszenia prawa i zwraca na nie większą uwagę, na co też wskazał w złożonych przez siebie zeznaniach w toku postępowania przygotowawczego (k. 5). Nie budzi więc wątpliwości iż był on w stanie zapamiętać ogólny rysopis sprawcy.

Nietrafny jest zarzut naruszenia art. 7 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk i art. 4 kpk oraz art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Kwestię oceny wiarygodności zeznań T. K. w sposób wyczerpujący omówiono w powyższej części rozważań i pozostaje się do niej odnieść.

Rozpatrując zarzut obrońcy obwinionego o zaniechanie przesłuchania I. P. wskazać należy, że Sąd Rejonowy zasadnie odrzucił wniosek obrony uznając go za jednoznacznie zmierzający do przedłużenia toczącego się postępowania. Skoro obwiniony starał się dowieść iż to I. P. był sprawcą naruszeń będących przedmiotem niniejszego postępowania, to wiedząc iż przebywa on w Polsce mógł go zawiadomić o toczącej się sprawie i poprosić o stawienie się na rozprawę główną przed Sądem I Instancji, by wykazać swoją niewinność. Obwiniony w toku całego postępowania nie wskazał, by we własnym zakresie podejmował próby skontaktowania się z rzekomym rzeczywistym sprawcą. Logicznym nasuwa się więc wniosek, że była to tylko i wyłącznie linia obrony przyjęta przez obwinionego, której prawidłowo nie dano wiary.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut iż nagranie wykonane przez T. K. jest dowodem uzyskanym na skutek przestępstwa i jako taki nie powinien być dopuszczony do materiału dowodowego. Sąd Odwoławczy wskazuje, że to do Sądu należy decyzja, czy dany materiał zostanie uwzględniony jako dowód sprawie, czy też nie. Decyzję Sądu I instancji Sąd Okręgowy aprobuje. Nie budzi zastrzeżeń decyzja Sądu I Instancji o odtworzeniu nagrania i dopuszczeniu dowodu z jego oględzin w toku rozprawy głównej (k. 53), przy czym ani obwiniony ani jego obrońca w toku rozprawy głównej nie kwestionowali wartości dowodowej dopuszczonego nagrania. Zauważyć równocześnie należy, że stawiając niniejszy zarzut i rozwijając go w złożonej apelacji obrońca obwinionego konsekwentnie wskazuje iż niniejszy dowód został uzyskany z naruszeniem art. 168a k.k., (omyłkowo podano ten przepis zapewne chodzi o art. 168a kpk) co jest całkowicie nieprawidłowe. Przepisu tego nie stosuje się w postępowaniu o wykroczenia przy przeprowadzaniu dowodów (art. 39 § 1 i 2 kpow).

Marginalnie wskazać należy, że jeżeli obwiniony uważa, że w niniejszej sprawie inna osoba popełniła czyn karalny, to może on złożyć stosowne zawiadomienie do organów ścigania (Policja, prokuratura).

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Jak wspomniano we wcześniejszej części rozważań brak było jakichkolwiek wątpliwości, co do sprawstwa i winy obwinionego A. P.. Przedstawiana przez obwinionego argumentacja zasadnie została uznana za tylko i wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony, która w świetle oceny zgromadzonego materiału dowodowego w niniejszej sprawie nie zasługuje na przyznanie jej waloru wiarygodności.

Kwestię wiarygodności T. K. omówiono wyczerpująco w powyższej części rozważań i należy się do niej odnieść.

Sąd Rejonowy trafnie dał wiarę zeznaniom J. S., choć jak sam wskazał jedynie w części w jakiej pokrywają się one z zeznaniami T. K.. W protokole przesłuchania obwinionego podała zaobserwowane cechy A. P. trafnie dostrzegając iż pokrywają się one z tymi, które podał uprzednio T. K.. Sąd Odwoławczy nie dopatrył się przy tym niespójności, bądź twierdzeń wskazujących na ustalanie wcześniej wersji zeznań.

Prawidłowo wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia iż do zeznań K. W. podejść należało z dużą dozą ostrożności, z uwagi na fakt iż w toku postępowania zmieniał on swoje zeznania wskazując iż oszukał policjantów (k. 62 odwrót). Podzielić należy pogląd Sądu I Instancji iż składane przez niego w toku rozprawy głównej zeznania wskazują na wpływ obwinionego, wskazać przy tym należy na załączone do akt sprawy oświadczenie, którego treść ewidentnie wskazuje iż ustalał je obwiniony. K. W. zaś, co sam przyznał, jedynie je podpisał (k. 63).

Oceniając wymierzoną obwinionemu karę Sąd Okręgowy nie dopatrył się w niej rażącej surowości. Prawidłowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazano iż zachowanie obwinionego cechował wysoki stopień społecznej szkodliwości ponieważ swoją jazdą w poważny sposób naruszał bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Trafnie wskazano iż jako kierowca z wieloletnim doświadczeniem nie powinien on w tak rażący sposób ignorować przepisów stwarzając przy tym zagrożenie nie tylko dla innych uczestników ruchu, ale także dla siebie. Za w pełni uzasadnioną należy uznać więc grzywnę w wysokości 1000zł, która wystarczy, by uświadomić obwinionemu nieopłacalność jego czynów i wpoić mu postawę przestrzegania prawa jak również podkreślić, że takie zachowanie jest całkowicie naganne, i będzie należycie ukarane.

Sąd nie doszukał się uzasadnionych podstaw do zwolnienia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania. W tym stanie rzeczy obwiniony obciążony został na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001r., w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia, zryczałtowanymi wydatkami postępowania w wysokości 50 złotych, zaś na podstawie art. 3 ust 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzono mu opłatę w wysokości 100 złotych za II instancję.